

שפת אמת

פרשת פקודי- מקור הברכה

הרב אפרים ולץ

שפת אמת פקודי תרל"א-תרל"ב

במדרש פקודי איש אמונות רב ברכות, אתה מוצא כל מי שהוא נאמן - הקב"ה מביא ברכות על ידיו, מי שאינו נאמן, ואף להעשיר לא ינקה. כי קשה לו למה נמנו דברי המשכן. והברכה שולטת בדבר שאינו מנוי. והתשובה בזוה"ק ג"כ שכיון שהי' המנין ע"י משה רע"ה הי' בו ברכה. וכלל הדברים מה שבמנין אין ברכה שולטת כיון שנפרד כל אחד בפני עצמו. ובלי מנין הוא בכלל, ובכלל יש ברכה כי הכלל דבוק בשורש ומקור הברכה שמשם נמשך חיות לכל.

והענין כי כל ריבוי הוא למטה כמ"ש בס' הישר כי כל המתקרב להקדושה נתמעט ונעשה אחד. אך ע"י אמונה כראוי שפי' אמונה להיות נמשך אחר השורש מקום האחדות אף שהוא במקום הפירוד ממילא נמשך ההארה העליונה גם בתוך המנין והרבו כנ"ל.

וזוהו כל ענין המשכן כנ"ל להמשיך הארה עליונה גם תוך עבודה ועשי' כנ"ל.

וכן בשבת קודש שורה ברכה ע"י שכל הדברים מתאחדין בשבת להתדבק בשורש החיות ונעשה כלי מחזיק ברכה כנ"ל.

ולכך מי שהוא איש אמונות פי' שנמשך אחר השורש ואף שעושה מעשים גשמיים בפעולת הטבע מ"מ יודע וזוכר שהכל מהשי"ת שורה ברכה במעשיו. וזה היפוך אף להעשיר. דאיתא איזהו עשיר השמח בחלקו. פי' שכל הרצון בעשרו רק מכח שמיחוד הוא לחלקו מאחר שהזמין לו השי"ת זה. ולכן אינו אף להעשיר כי כל רצונו במה שמיחוד הוא לו.

שפת אמת פקודי תרל"א

ואא"ז מו"ר זצלה"ה הגיד מה שקודם החטא נזכר המשכן ואח"כ שבת. ואחר החטא נזכר שבת קודם המשכן. כי עבודת החול הוא ענין מלאכת המשכן. להמשיך השראת השכינה במעשה ממש. ושבת הוא עלי' וביטול. ולכך קודם החטא הי' עבודת החול הכנה לשבת. ואח"כ הי' נצרך סיוע השבת לעבודת החול שהוא מלאכת המשכן כנ"ל.